

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 242/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Konvičným, Rázusova 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 113/2014 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 346/2017, 11 Co 349/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“ v citáciách

aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 113/2014 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 346/2017, 11 Co 349/2017 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistení na okresnom súde vyplýva, že okresný súd na základe žaloby podanej sťažovateľkou doručenej mu 25. septembra 2012 vedie napadnuté konanie, predmetom ktorého je rozhodovanie o žalobe o zaplatenie sumy 4 263,11 € s príslušenstvom.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

«Aj napriek skutočnosti, že žalobný návrh, ako je to vyššie uvedené, bol Okresnému súdu Trebišov doručený ešte v roku 2012, vec nie je do dnešného dňa ešte stále právoplatne ukončená.

Vychádzajúc zo súdneho spisu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 2 C/113/2014 vyplýva, že vo veci sa prvý rok vôbec nekonalo. V dôsledku uvedenej skutočnosti vtedajší právny zástupca sťažovateľa podal v súlade s ust. § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňa 12. 12. 2013 predsedovi súdu Okresného súdu Trebišov sťažnosť na prietahy v konaní. Výsledkom sťažnosti bola odpoveď predsedu súdu Okresného súdu Trebišov zo dňa 10. 01. 2014, v ktorej bol sťažovateľ ubezpečený, že po pohovore so zákonnou sudkyňou sa vo veci bude konať už bez prietahov.

Prvé pojednávanie sa vo veci uskutočnilo až dňa 30. 09. 2014, t. j. viac ako dva roky od podania žalobného návrhu. Dňa 11. 11. 2014 sa uskutočnilo vo veci druhé pojednávanie. Následne, Okresný súd Trebišov prestal vo veci opätovne konať. Nakoľko Okresný súd Trebišov nijakým spôsobom nereagoval na žiadosť sťažovateľa o nariadenie pojednávania zo dňa 28. 07. 2015, vtedajší právny zástupca sťažovateľa podal dňa 27. 11. 2015 predsedovi súdu Okresného súdu Trebišov opätovnú sťažnosť na prietahy v konaní. Výsledkom tejto sťažnosti bola odpoveď predsedu súdu Okresného súdu Trebišov zo dňa

01. 12. 2015, v ktorej bolo uvedené, že sťažnosť sťažovateľa je dôvodná, nakoľko v konaní dochádza k prieťahom v konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené závery sa dňa 07. 03. 2016 síce vo veci uskutočnilo tretie pojednávanie, avšak následne na to, Okresný súd Trebišov opäť prestal vo veci konať a v priebehu roku 2016 už nevykonával žiaden úkon, čím opätovne zapríčinil pokračovanie v prieťahoch v konaní.

Nakoľko v konaní dlhodobo pretrvávali prieťahy v konaní sťažovateľ udelil vtedajšiemu právnenému zástupcovi ešte dňa 04. 02. 2016 splnomocnenie na zastupovanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo veci podania ústavnej sťažnosti na prieťahy v konaní a následne mu dal pokyn k podaniu ústavnej sťažnosti.

Dňa 03. 03. 2017 sa vo veci uskutočnilo štvrté pojednávanie, na ktorom Okresný súd Trebišov prekvapivo žalobný návrh sťažovateľa zamietol, s odôvodnením údajnej absencie aktívnej vecnej legitímácie, a to aj napriek tomu, že záver Okresného súdu Trebišov bol v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním a vec bola zo strany konajúceho súdu evidentne právne nesprávne posúdená. Vzhľadom na prekvapivé rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sťažovateľ nadobudol opodstatnený dojem, že rozhodnutie bolo vydané účelovo, v snahe vec rýchlo ukončiť, a tým sa v konečnom dôsledku vyhnúť ďalším prieťahom v konaní.

Následne po vydaní vyššie uvedeného rozhodnutia, sa sťažovateľ dohodol so svojim vtedajším právnym zástupcom na ukončení zmluvy o poskytovaní právnych služieb a vo veci sťažovateľ udelil splnomocnenie na zastupovanie súčasnému právnenému zástupcovi, ktorý v zastúpení sťažovateľa podal už aj odvolanie voči vyššie uvedenému rozhodnutiu.

V súvislosti s ukončením zastupovania zo strany vtedajšieho právneho zástupcu sťažovateľa bol tento zo strany sťažovateľa požiadany nielen o vydanie spisového materiálu k veci, ale následne aj o informáciu, v akom štádiu sa nachádza konanie o ústavnej sťažnosti na prieťahy, ktorú mal vtedajší právny zástupca sťažovateľa v roku 2016 podať na Ústavný súd Slovenskej republiky.

Podľa zistení súčasného právneho zástupcu sťažovateľa priamo na Ústavnom súde Slovenskej republiky sa sťažovateľ dozvedel, že vtedajší jeho právny zástupca nielenže v zmysle jeho pokynu nepodal v priebehu roku 2016 ústavnú sťažnosť, ale túto podal až dňa 07. 04. 2017, t. j. v čase, kedy už sťažovateľ právne nezastupoval v konaní pred Okresným

súdom Trebišov, resp. následne potom, ako sa sťažovateľ vzhľadom na ukončenie vzájomnej spolupráce začal informovať o stave veci. V tejto súvislosti považuje sťažovateľ za potrebné uviesť, že ústavná sťažnosť, ktorú vtedajší právny zástupca podal v mene sťažovateľa dňa 07. 04. 2017 bola podaná bez vedomia a hlavne pokynu sťažovateľa.

Odhladnuc od vyššie uvedeného považuje sťažovateľ za potrebné taktiež uviesť, že aj napriek tomu, že žalobný návrh bol na Okresný súd Trebišov doručený ešte v roku 2012, pričom počas štádia konania pred súdom prvej inštancie došlo k opakovaným, pretrvávajúcim a preukázaným prietahom v konaní, ktoré podľa sťažovateľa vyústili do účelového rozhodnutia Okresného súdu Trebišov, proti ktorému bol sťažovateľ nútený podať riadny opravný prostriedok, pričom Krajský súd v Košiciach vo veci doteraz nijakým spôsobom nekonal, vec nie je stále do dnešného dňa právoplatne ukončená. Zároveň vzhľadom na nesprávny postup a rozhodnutie Okresného súdu Trebišov tu zároveň existuje opodstatnená domnienka, že Krajský súd v Košiciach vec zruší a vec vráti späť Okresnému súdu Trebišov na ďalšie konanie.

Vzhľadom na skutočnosť, že od podania žalobného návrhu až po súčasnosť uplynulo viac ako päť a pol roka a vec nie je ešte stále právoplatne rozhodnutá, sťažovateľ má za to, že neefektívnym postupom všeobecných súdov (najmä, nie však výlučne Okresného súdu Trebišov) došlo, resp. dochádza k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, nakoľko Okresný súd Trebišov a Krajský súd v Košiciach (ďalej len „všeobecné súdy“) nepostupujú vo veci ústavne konformným spôsobom.»

S poukazom na uvedené je sťažovateľka toho názoru, že postup okresného súdu aj krajského súdu v napadnutých konaniach je nutné považovať za „neefektívny, dochádza ním k zjavným, zbytočným a ničím neodôvodneným prietahom v konaní a v konečnom dôsledku tak aj k porušeniu zásady zákazu denegatio iustitiae (odopretie spravodlivosti)“.

Ďalej sťažovateľka sťažnosť odôvodňuje takto: „... Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, predovšetkým dĺžku doby trvania celkového konania zapríčinenú nečinnosťou, resp. neefektívnym postupom všeobecných súdov, a to najmä, nie však výlučne Okresného súdu Trebišov (viac ako päť a pol roka) je podľa názoru sťažovateľa zrejmé, že konanie vedené pod sp. zn. 2 C/113/2014, resp. sp. zn. 11 Co/346/2017, 11 Co/349/2017 je jednoznačne poznamenané zjavnými, zbytočnými a ničím neodôvodnenými prietahmi ako celok, čo predstavuje porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná.

Sťažovateľ považuje okrem vyššie uvedeného za potrebné taktiež uviesť, že pri sťažnostiach na dĺžku konania sa posudzuje celková dĺžka konania prebiehajúceho na viacerých stupňoch, a to až do jeho právoplatného skončenia. Skutočnosť, že Okresný súd Trebišov už vo veci rozhodol, avšak vec ešte nie je právoplatne ukončená, nakoľko sa ňou bude zaoberať aj Krajský súd v Košiciach, nemôže mať za následok, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť pre prietahy v konaní zamietne ako neopodstatnenú, nakoľko prietahy v konaní vznikli pred Okresným súdom Trebišov. Je nutné si totižto uvedomiť, že v prípade, ak súdne konanie stále trvá a o veci bude rozhodovať ešte odvolací súd, t.j. vec nie je právoplatne rozhodnutá, dotknutá osoba je oprávnená domáhať sa nápravy porušenia svojich základných práv aj v čase, keď už vec bude prejednávaná súdom druhého stupňa. Konanie pred súdom prvej inštancie a konanie pred odvolacím súdom nie sú totiž dve samostatné konania, ale len dva stupne toho istého konania. Sťažovateľ sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov domáha včas, nakoľko ku dňu podania tejto sťažnosti nie je vec právoplatne ukončená, a teda právna istota sťažovateľa naďalej trvá...

V nadväznosti na vyššie uvedené považuje sťažovateľ za nevyhnutné uviesť, že touto sťažnosťou sťažovateľ namieta prietahy v konaní ako celku, t. j. neprimeranosť dĺžky celkového konania (nielen prietahy v štádiu konania pred súdom prvej inštancie). Skutočnosť, že konanie trvá od roku 2012 (t. j. do dnešného dňa viac ako päť a pol roka), nie je právoplatne ukončené a vzhľadom na nesprávny postup a rozhodnutie Okresného súdu Trebišov tu existuje opodstatnená domnienka, že Krajský súd v Košiciach vec zruší

a vec vráti späť Okresnému súdu Trebišov na ďalšie konanie, podľa sťažovateľa jednoznačne naznačuje tomu, že v konaní došlo, resp. dochádza k zbytočným prietahom v konaní.“

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje taktiež na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), a to rozhodnutie vo veci *Bubláková proti Slovenskej republike* z 15. 2. 2011, *Frigo proti Slovenskej republike* z 8. 10. 2013 a rozhodnutie vo veci *Radvák a Radváková proti Slovenskej republike* z 11. 1. 2011.

Sťažovateľka v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, neefektívnym postupom Okresného súdu Trebišov v konaní, sp. zn. 2 C/113/2014 a Krajským súdom v Košiciach v konaní, sp. zn. 11 Co/346/2017, 11 Co/349/2017 porušené bolo.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Košiciach, aby v konaní, sp. zn. 11 Co/346/2017, 11 Co/349/2017 bezodkladne konal.

III. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 4.500,- €, ktoré sú mu Okresný súd Trebišov a Krajský súd v Košiciach povinní vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Okresný súd Trebišov a Krajský súd v Košiciach sú povinní nahradiť sťažovateľovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta, že v napadnutom konaní okresného súdu a v napadnutom konaní krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1

dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období od podania žaloby 25. septembra 2012 do vydania rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 205/2017 z 19. apríla 2017

Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľka sa vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní okresného súdu domáhala už sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. apríla 2017, ktorú ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú uznesením sp. zn. I. ÚS 205/2017 z 19. apríla 2017 s odôvodnením, že okresný súd v čase doručenia sťažnosti (7. apríla 2017) už v merite veci nekonal a z uvedeného dôvodu už nemohol

žiadnym spôsobom ovplyvňovať priebeh namietaného konania ani v ňom spôsobovať preťahy.

Ústavný súd konštatuje, že zo samotnej sťažnosti a zistení na krajskom súde vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 3. marca 2017, proti ktorému podala sťažovateľka odvolanie 20. apríla 2017. Okresný súd po vykonaní potrebných procesných úkonov súdny spis spolu s odvolaním predložil na rozhodnutie krajskému súdu 28. septembra 2017 a tejto veci bola pridelená sp. zn. 11 Co 346/2017, 11 Co 349/2017. Do dňa predbežného prerokovania sťažnosti nebolo krajským súdom o podanom odvolaní rozhodnuté a vec sa stále nachádza na krajskom súde.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 488/2018 vystupuje identický účastník, ktorý sa domáha vyslovenia porušenia rovnakého základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní v období od podania žaloby 25. septembra 2012 do vydania rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 205/2017 z 19. apríla 2017, o ktorom už ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 205/2017 z 19. apríla 2017. Inými slovami, sťažovateľka sa domáha v tejto časti sťažnosti, aby ústavný súd konal vo veci, o ktorej už raz právoplatne rozhodol, bez toho, aby sa zmenili podmienky konania.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období od vydania rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 205/2017 z 19. apríla 2017 do postúpenia veci krajskému súdu 28. septembra 2017

V tejto časti sťažnosti konštatuje ústavný súd, že v čase konania okresného súdu od 19. apríla 2017 do 28. septembra 2017, keď bol súdny spis postúpený krajskému súdu, nemožno konštatovať nečinnosť okresného súdu. V danom období trvajúcom necelých päť mesiacov okresný súd vykonal procesné úkony nevyhnutne súvisiace s podaným odvolaním sťažovateľky a následne súdny spis postúpil krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

V tomto období neboli zistené žiadne obdobia nečinnosti, ktoré by v kontexte celej veci predstavovali v súčasnosti zásah do sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vychádzajúc z uvedeného preto ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu

V sťažnosti sťažovateľka namieta, že k porušeniu jej základného práva v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo podľa jej názoru aj v napadnutom konaní krajského súdu.

Zo zistení ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti tak, ako už bolo uvedené, bolo zistené, že súdny spis spolu s odvolaním bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie 28. septembra 2017. Z uvedeného vyplýva, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti trvá napadnuté konanie na krajskom súde šesť mesiacov.

Sťažovateľka v sťažnosti bližšie neodôvodňuje namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom.

Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V okolnostiach danej veci doba konania na krajskom súde nie je neprimerane dlhá. Vychádzajúc z uvedeného preto ústavný súd hodnotí sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd k veci ešte poznamenáva, že ak by po vrátení súdneho spisu krajským súdom po zrušení meritórneho rozsudku okresného súdu z 3. marca 2017 aj v ďalšom priebehu konania vedeného okresným súdom dochádzalo k prietahom, nič nebráni, aby sa sťažovateľka novou sťažnosťou domáhala na ústavnom súde vyslovenia porušenia svojich práv súvisiacich s prietahmi v priebehu ďalšieho konania.

Nad rámec uvedeného ústavný súd k judikatúre ESLP, týkajúcej sa podľa názoru sťažovateľky posudzovania celkovej dĺžky konania, uvádza, že rozhodnutie ESLP v prípade *Bubláková proti Slovenskej republike* sa týkalo rozhodovania o osobnej otázke (konanie o rozvod o úpravu práv a povinností k maloletým deťom, pozn.), kde ESLP zdôraznil „že primeranosť dĺžky konania musí byť posudzovaná podľa okolností prípadu a so zreteľom na tieto kritériá: zložitnosť veci, správanie sťažovateľa a dotknutých orgánov

a význam predmetu sporu pre sťažovateľa. V prípadoch týkajúcich sa osobného stavu je podstatný aj význam predmetu sporu pre sťažovateľa a z dôvodu možných dôsledkov, ktoré môže mať prehnaná dĺžka konania na výkon práva na rešpektovanie rodinného života, sa v nich vyžaduje osobitná starostlivosť“.

Ústavný súd konštatuje, že žiadne z ňou citovaných rozhodnutí neriešilo vec identickú s vecou sťažovateľky.

Ústavný súd berúc do úvahy argumenty sťažovateľky o potrebe posúdenia celkovej dĺžky napadnutého konania okresného súdu spolu s napadnutým konaním krajského súdu konštatuje, že v deň predbežného prerokovania sťažnosti trvá napadnuté konanie pred okresným súdom spolu s konaním pred krajským súdom celkovo päť rokov a šesť mesiacov na dvoch stupňoch súdov.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru EŠLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd dospel k záveru, že z ústavnoprávneho hľadiska napadnuté konanie okresného súdu spolu s napadnutým konaním krajského súdu ako celok vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci – spor o zaplatenie dlžnej sumy – a povahu (neprivilegovaný typ konania) nemožno posúdiť ako také, ktoré by mohlo reálne založiť kvalifikovaný záver o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prípadnom prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2018